



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 587/2024-16

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky [REDAKOVANÉ], zastúpenej JUDr. Dušan Divko, advokát, spol. s r.o., Šoltésovej 1, Považská Bystrica, proti rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2Cdo/67/2022 z 30. mája 2024 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky a skutkový stav veci

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 23. augusta 2024 domáha vyslovenia porušenia svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj práva podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto rozhodnutia. Navrhuje napadnutý rozsudok zrušiť, vec vrátiť najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznať jej náhradu trov konania.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti.

3. Sťažovateľka sa žalobou doručенou Okresnému súdu Trenčín domáhala určenia, že výkon jej exekútorského úradu trvá, a zaplata sumy 3 092 885,63 eur s príslušenstvom z titulu náhrady škody. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 24C/159/2006 z 15. júna 2020 žalobu zamietol a Slovenskej komore exekútorov (žalovaný 1) a Slovenskej republike, za ktorú konalo Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky (žalovaný 2), priznal proti sťažovateľke náhradu trov konania v rozsahu 100 %. Sťažovateľka bola rozhodnutím ministerstva spravodlivosti vymenovaná za súdnu exekútorku s účinnosťou od 4. decembra 1995. V čase svojho vymenovania nespĺňala jeden z predpokladov, za ktorých možno exekútora vymenovať, konkrétne nemala právnické vzdelanie v Slovenskej republike ani uznaný (nostrifikovaný) diplom o vysokoškolskom právnickom vzdelaní

vydaný zahraničnou vysokou školou. Vymenovanie bolo možné na základe absolvovania odbornej skúšky po ukončení špecializačného štúdia, o ktorej vykonaní sťažovateľka doložila osvedčenie, čo predstavovalo výnimku z požadovaného vzdelania. Zmenou právnej úpravy účinnou od 9. novembra 1999 došlo k tomu, že táto výnimka prakticky prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Sťažovateľka štúdium na právnickej fakulte ani nezačala. Ustanovenie § 230 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 9. novembra 1999 obsahuje jednoznačnú a predvídateľnú úpravu zániku funkcie priamo zo zákona. Takýto spôsob zániku funkcie nevyžaduje žiadny iný právny akt typu vydania rozhodnutia. Možný nesúlads § 230 ods. 4 Exekučného poriadku s ústavou posudzoval ústavný súd, ktorý na neverejnom zasadnutí 28. novembra 2018 v konaní sp. zn. PL. ÚS 20/2018 návrh okresného súdu odmietol ako zjavne neopodstatnený. Vo vzťahu k sťažovateľkou uplatnenému nároku na náhradu škody okresný súd konštatoval, že spôsob, akým si ho uplatnila, predpokladal porušenie právnej povinnosti zo strany aspoň niektorého zo žalovaných, čo však zistené nebolo, a preto nebol dôvod sa osobitne zaoberať uplatnenou škodou, možnosťou jej vzniku, resp. dôvodnosťou uplatnenej výšky.

4. Krajský súd v Trenčíne ako odvolací súd rozsudkom sp. zn. 6Co/80/2020 z 25. mája 2021 rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Potvrdenie rozsudku odôvodnil jeho vecnou správnosťou, keďže súd prvej inštancie v súvislosti s námietkami odkázal na odôvodnenie rozhodnutia ústavného súdu sp. zn. PL. ÚS 20/2018 a odvolací súd nemal dôvod na odklon od právneho názoru vysloveného súdom prvej inštancie. Ústavný súd konštatoval, že napadnutý § 230 ods. 4 Exekučného poriadku nesignalizuje skutočnosti, ktoré by po prijatí návrhu na ďalšie konanie boli spôsobilé na vyslovenie nesúladu § 230 ods. 4 Exekučného poriadku s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 13 ods. 4, čl. 20 ods. 1 a 4 a čl. 35 ods. 1 ústavy, ako aj s čl. 1 ods. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Z predmetného rozhodnutia vyplýva záver, že splniteľnosť podmienky vzdelania exekútorov podľa novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 280/1999 Z. z. je odlišná od splniteľnosti danej podmienky v zmysle novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 356/2003 Z. z. (nález sp. zn. PL. ÚS 49/03, na ktorý poukazovala sťažovateľka), a preto ústavný súd nevidel dôvod vyslovenia nesúladu označených ustanovení zákona s ústavou, v dôsledku čoho odmietol návrh súdu prvej inštancie ako zjavne neopodstatnený. V nadväznosti na tieto závery a právnu úpravu vzdelania na vysokých školách v čase účinnosti zákona č. 280/1999 Z. z. dospel odvolací súd k záveru, že podmienka vzdelania podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku bola splniteľnou podmienkou. Z účinkov, ktoré táto novela vyvolala pre právne vzťahy založené predchádzajúcou právnou úpravou, bolo potrebné dospieť k záveru, že išlo o retroaktívne pôsobenie v podobe nepravej retroaktivity, ktorá nebráni zákonodarcovi, aby novou právnou úpravou vstúpil aj do tých právnych vzťahov, ktoré vznikli na základe skôr prijatej právnej normy, a menil ich režim. Námietky sťažovateľky k otázke splniteľnosti podmienok vzdelania a k otázke spätnej pôsobnosti novely Exekučného poriadku vykonanej zákonom č. 280/1999 Z. z. vyhodnotil ako nedôvodné. Podľa názoru odvolacieho súdu nie je možné pripustiť výklad ustanovení Exekučného poriadku pripúšťajúci zánik funkcie exekútora len odvolaním ministrom spravodlivosti, a nie aj zo zákona, keď taká možnosť jednoznačne z dotknutého ustanovenia vyplývala. Pokiaľ boli splnené podmienky stanovené hypotézou právnej normy, t. j. ak dotknutá osoba nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia

účinnosti zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí, uplynutím týchto lehôt jej zanikne výkon exekútorského úradu. Sťažovateľke tak zanikol výkon exekútorského úradu *ipso iure* bez toho, aby bolo potrebné vydať nejaké rozhodnutie žalovanými. Sťažovateľke bol zánik výkonu exekútorského úradu oznámený 26. októbra 2001 žalovaným 1 a 31. januára 2002, ako aj ďalšími prípismi, pričom žalovaný 2 potvrdil stanovisko žalovaného 1 o zániku funkcie sťažovateľky ako súdnej exekútorke.

5. Dovolací súd napadnutým rozsudkom z 30. mája 2024 dovolanie sťažovateľky zamietol, nárok na náhradu trov dovolacieho konania žalovanému 1 nepriznal a žalovanému 2 ho priznal v plnom rozsahu.

II.

Argumentácia sťažovateľky

6. Podľa názoru sťažovateľky § 230 ods. 4 Exekučného poriadku jasne uvádza, že výnimka zo vzdelania zaniká, ak nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte „a“ do ďalších piatich rokov toto štúdium neskončí. Výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt. Ide o kumulatívnu právnu reguláciu a na jej splnenie je potrebné splnenie dvoch podmienok pri ich súčasnom splnení, t. j. nezačatí štúdia a súčasne neukončení štúdia na právnickej fakulte. Pre vykonateľnosť podľa tohto ustanovenia zánik výkonu exekútorského úradu musí nastať nesplnením týchto dvoch podmienok do ustanovených lehôt. Nestačí teda splnenie jednej z podmienok. Druhá lehota začala plynúť dva roky od nadobudnutia účinnosti zákona č. 280/1999 Z. z. Ustanovenie § 230 ods. 4 Exekučného poriadku treba chápať ako zložený výrok v zmysle výrokovej logiky. Ak by zákonodarca použil spojku „alebo“, pre pravdivosť výroku by potom stačilo splnenie jednej z podmienok. Keďže zákonodarca použil spojku „a“, na vykonateľnosť § 230 ods. 4 Exekučného poriadku pre zánik exekútorského úradu je potrebné splnenie oboch podmienok.

7. Sťažovateľka sa nestotožňuje s tým, ako vyriešil dovolací súd v napadnutom rozhodnutí otázku skončenia výkonu funkcie exekútora. Do funkcie exekútorke bola vymenovaná ministrom spravodlivosti, a preto podľa jej názoru, aby jej funkcia exekútora zanikla, mala byť odvolaná ministrom spravodlivosti, ktorý ju menoval. Pri výklade a použití zákona treba vychádzať z toho, čo zákonodarca v zákone uviedol. V prípade, keď jeden a ten istý zákon upravuje zánik výkonu exekútorského úradu (teraz už zánik funkcie exekútora) rovnakého charakteru dvojakým spôsobom (pričom jeden dôvod predpokladá odvolanie z tejto funkcie a druhý dôvod je viazaný na zánik funkcie zo zákona), nemožno dospieť k záveru, že zánik funkcie exekútora nevyžaduje odvolanie orgánom, ktorý exekútora do funkcie menoval, teda ministrom spravodlivosti. Uvedené platí o to viac, ak zánikom tohto slobodného povolania sú dotknuté základné práva a slobody osoby, ktorá nadobudla práva, na základe ktorých vykonáva exekútorský úrad. Keďže dosiaľ ministrom spravodlivosti odvolaná nebola a Slovenská komora exekútorov ju vyčiarkla zo zoznamu exekútorov k 9. novembru 2001 a nepodala návrh na jej odvolanie ministrovi spravodlivosti, boli porušené jej práva označené v bode 1 tohto rozhodnutia.

III.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

8. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdené porušenie práva na spravodlivý proces (čl. 46 ods. 1 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru) a porušenie vlastníckeho práva porušovateľky (čl. 20 ods. 1 ústavy) rozsudkom najvyššieho súdu o zamietnutí dovolania sťažovateľky ako nedôvodného v konaní o určenie, že výkon exekútorského úradu trvá, a o náhradu škody.

9. V nadväznosti na sťažnostnú argumentáciu sťažovateľky ústavný súd, vychádzajúc zo svojho ústavného postavenia a poukazujúc na svoju stabilizovanú judikatúru, zdôrazňuje, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani mimoriadnou opravnou inštanciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), a preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecným súdom bol náležité zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňované a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.).

10. Podstata základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranné vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

11. Podľa stabilizovanej judikatúry ústavného súdu (napr. IV. ÚS 77/02, IV. ÚS 299/04, II. ÚS 78/05) do obsahu základného práva na súdnu ochranu patrí aj právo každého, aby sa v jeho veci rozhodovalo podľa relevantnej právnej normy, ktorá môže mať základ v právnom poriadku Slovenskej republiky alebo v takých medzinárodných zmluvách, ktoré Slovenská republika ratifikovala a boli vyhlásené spôsobom, ktorý predpisuje zákon. Súčasne má každý právo, aby sa v jeho veci vykonal ústavne súladný výklad aplikovanej právnej normy. Z toho vyplýva, že k reálnemu poskytnutiu súdnej ochrany dôjde len vtedy, ak sa na zistený stav veci použije ústavne súladne interpretovaná platná a účinná právna norma (IV. ÚS 77/02).

12. Ústavný súd akcentuje, že sťažovatelia si nemôžu zamieňať prieskumnú právomoc všeobecného súdu rozhodujúceho o opravnom prostriedku (tu najvyššieho súdu v dovolacom konaní) s posúdením rozhodnutia tohto súdu v konaní o ústavnej sťažnosti. Ústavný súd totiž nerozhoduje v predmetnej (v danom prípade civilnosporovej) veci, teda nerieši „kauzu“, ale, ako už bolo zmienené, posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni

(uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

13. Najvyšší súd z dovolania sťažovateľky identifikoval dovolací dôvod podľa § 421 ods. 1 písm. b) Civilného sporového poriadku (rozhodnutie záviselo od otázky, ktorá nebola v rozhodovacej praxi ešte vyriešená) a z obsahu dovolania vyabstrahoval právnu otázku, či „*k zániku výkonu exekútorského úradu pre nesplnenie podmienok podľa § 230 ods. 4 Exekučného poriadku dochádza ex lege*“ (bod 13 odôvodnenia napadnutého rozsudku).

14. Následne najvyšší súd konštatoval, že novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 280/1999 Z. z. došlo k zmene požiadavky zákonodarcu na vzdelanie súdneho exekútora (doplnením § 230 odsekmi 3 a 4). Od pôvodnej koncepcie, podľa ktorej bolo možné vymenovať za súdneho exekútora aj osobu bez vysokoškolského právnického vzdelania (§ 230 ods. 1 Exekučného poriadku), zákonodarca dospel k právnej úprave striktne vyžadujúcej vysokoškolské vzdelanie druhého stupňa získané v odbore práva na právnickej fakulte, keď ustanovil v § 230 ods. 4 Exekučného poriadku, že výnimka zo vzdelania udelená podľa § 230 ods. 1 Exekučného poriadku prestane platiť, ak ten, komu bola táto výnimka udelená, nezačne do dvoch rokov od nadobudnutia účinnosti tohto zákona štúdium na právnickej fakulte a do ďalších piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí. Výnimka z vysokoškolského vzdelania podľa § 230 ods. 1 Exekučného poriadku tak zanikne, pokiaľ súdny exekútor nezačne do dvoch rokov od účinnosti zákona č. 280/1999 Z. z., t. j. od 9. novembra 1999, štúdium na právnickej fakulte a do piatich rokov toto štúdium úspešne neskončí (najneskôr k 9. novembru 2006). Ak teda súdny exekútor nezačal štúdium na právnickej fakulte do 9. novembra 2001 a zároveň do piatich rokov toto štúdium neukončil, t. j. najneskôr k 9. novembru 2006, výkon exekútorského úradu zaniká uplynutím týchto lehôt (§ 230 ods. 4 druhá veta Exekučného poriadku).

15. Taktiež konštatoval, že Exekučný poriadok v znení účinnom do 31. augusta 2005 obsahoval taxatívny výpočet dôvodu zániku exekútorského úradu, a to a) smrťou exekútora, b) vyhlásením exekútora za mŕtveho, c) odvolaním exekútora (§ 16 ods. 1; podmienky taxatívne vymedzil v § 16 ods. 2, v ktorých absentuje dôvod nesplnenia požiadavky na vzdelanie súdneho exekútora), d) uplynutím lehôt v prípade nesplnenia podmienky vysokoškolského vzdelania na právnickej fakulte (§ 230 ods. 4). Zároveň dodal, že od 1. septembra 2005 došlo k precizovaniu ustanovení Exekučného poriadku (zákonom č. 341/2005 Z. z.), v dôsledku ktorého sa slová „*výkon exekútorského úradu*“ vo všetkých tvaroch v celom texte Exekučného poriadku nahradili slovami „*výkon funkcie exekútora*“ v príslušnom tvare.

16. Z uvedeného najvyšší súd vyvodil, že skončenie platnosti výnimky zo vzdelania predpokladaného Exekučným poriadkom na výkon exekútorského úradu, ktoré je dôvodom na zánik exekútorského úradu podľa § 230 ods. 4 druhej vety Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. augusta 2005, nie je viazané na odvolanie exekútora, keďže výkon exekútorského úradu zaniká priamo zo zákona (*ex lege*) uplynutím lehôt uvedených v § 230 ods. 4 prvej vete Exekučného poriadku.

17. V kontexte sťažostnej argumentácie a vo vzťahu k uplatnenému dovolaciemu dôvodu podľa § 421 písm. b) Civilného sporového poriadku sa ústavný súd stotožňuje s posúdením právnej veci sťažovateľky najvyšším súdom. Najvyšší súd dostatočne jasne a zrozumiteľne vysvetlil, prečo ňou uplatnený dôvod vyhodnotil ako nedôvodný a jej dovolanie zamietol. Vychádzajúc z vecnej aj

formálnej logiky, nemožno dať ani z pohľadu ústavného súdu za pravdu sťažovateľke, že pre zánik exekútorského úradu (v zmysle § 230 ods. 4 Exekučného poriadku) je vždy potrebné splnenie oboch zákonných podmienok. Bez začatia štúdia nie je možné ani jeho ukončenie v lehote určenej zákonom, preto kumulatívne splnenie druhej podmienky (ukončenie štúdia) prichádza do úvahy len v prípade, ak dotknutá osoba v prvej zákonom ustanovenej lehote začne študovať (v tom prípade začne plynúť druhá zákonná lehota), v opačnom prípade dôjde k zániku funkcie už uplynutím lehoty na začatie štúdia. Nie je teda možné požiadavku vysokoškolského právnického vzdelania eliminovať nezačatím štúdia so záverom, že nezačaté štúdium nemožno ani ukončiť, a teda druhá podmienka zániku funkcie nie je splnená, ako to sťažovateľka nesprávne prezentuje.

18. Nad rámec uvedeného najvyšší súd poukázal aj na skutočnosť, že v rámci správneho súdnictva Krajský súd v Trenčíne uznesením sp. zn. 11S/115/04 z 30. júna 2005 (právoplatným 8. augusta 2005) zamietol návrh sťažovateľky proti žalovaným o povinnosti vydať rozhodnutie o jej odvolaní z funkcie súdnej exekútorky z dôvodu, že tento návrh bol neprípustný, keďže sťažovateľka o to žalovaných nepožiadala a z tohto dôvodu nebolo možné konštatovať nečinnosť v konaní, pričom proti žalovanému 1 (Slovenskej komore exekútorov) bol návrh nedôvodný, pretože nebolo v jeho právomoci sťažovateľku odvolať.

19. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú ústavnú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, ktorých porušenie sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. K iným dôvodom, ktoré môžu zakladať záver o zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti, patrí aj ústavnoprávny rozmer, resp. ústavnoprávna intenzita namietaných pochybení, resp. nedostatkov v činnosti alebo rozhodovaní príslušného orgánu verejnej moci, posudzovaná v kontexte s konkrétnymi okolnosťami prípadu (IV. ÚS 362/09).

20. Vychádzajúc z uvedených dôvodov, ústavný súd ústavnú sťažnosť odmietol pre jej zjavnú neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“), konštatujúc, že niet spojitosti medzi napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu a námietkami o porušení označeného základného práva na súdnu ochranu a spravodlivý súdny proces, ako aj vlastníckeho práva, ktorého porušenie sťažovateľka namieta v kontexte porušenia práva na spravodlivý súdny proces.

21. Ústavný súd dodáva, že v argumentácii sťažovateľky možno v určitých aspektoch vnímať polemiku smerujúcu ku konaniu na vyslovenie nesúlady ustanovení zákona s ústavou podľa čl. 125 ods. 1 ústavy, avšak v tejto súvislosti je potrebné konštatovať, že na podanie takéhoto návrhu nie je sťažovateľka oprávnenou osobou. Taktiež je potrebné poukázať na to, že sťažovateľka v ústavnej sťažnosti po citácii častí odôvodnenia napadnutého rozsudku veľmi stručne konštatuje svoj nesúhlas bez relevantnej ústavnoprávnej argumentácie. Absencia kvalifikovanej ústavnoprávnej argumentácie pritom odôvodňovala odmietnutie ústavnej sťažnosti aj pre nedostatok náležitostí ustanovených zákonom podľa § 56 ods. 2 písm. c) zákona o ústavnom súde. Ústavný súd však uprednostnil materiálny prístup k námietkam sťažovateľky a podrobil napadnutý rozsudok ústavnoprávnemu prieskumu (pozri predchádzajúce body).

22. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, rozhodovanie o ďalších procesných návrhoch sťažovateľky v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, a preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2024

Libor Duľa
predseda senátu